

[Alfred Jensen.]

Vi gik ikke den vej her i Danmark; vi har ikke gjort alt, hvad der var muligt, for at komme usikkerheden og arbejdsløsheden til livs, investeringen og produktionen blev i vid udstrækning overladt til det private initiativ. Vi inddrog jo ikke krigstidens gevinster, kort sagt, vi lod det gå på den gamle måde. Der er ganske vist folk, der hævder, at det hele er så udmærket; handelsministeren udtrykker det på den måde, at vi ligger lunt i svinget. Men det bortforklarer jo ikke, at det hele ikke er eller har været så godt, som man gerne vil give det udseende af. Vi har gang på gang påpeget og påvist urimelig anvendelse af materialer. Der er fra forskellig side klaget over mangel på investering, ja selv fra regeringspartiets medlemmer; en mand som Eiler Jensen har talt om manglende investering. I øjeblikket hober varerne sig op, ikke fordi folk har fået dækket de fornødenheder, de har, men fordi de ikke er i stand til at købe det, der er nødvendigt. Hvor underligt det end lyder, står der boliger ledige, ikke fordi vi ikke har boligløse, det har vi, der er hundredtusinder, der savner bolig, men de har ikke råd til at betale den leje, som kræves i de nye boliger. Og således kan der fortsættes. Det betyder, at investeringerne ikke udvides; det betyder endvidere, at produktionen går i stå, at virksomheder ligger stille for kortere eller længere tid, og alt det på trods af, at vi er indgået i et økonomisk samarbejde, får hjælp efter Marshallplanen, har modtaget dollarlån. Trods alle udtalelser om vore gode økonomiske forhold venter enhver, at krisen kan sætte ind når som helst, og midt under alt dette breder arbejdsløsheden sig. Jeg har vel hørt, at der er kredse, som mener, at det spiller ingen rolle med den arbejdsløshed, vi har, og at det ville være meningsløst at forsøge en bedring af beskæftigelsesmulighederne; jeg har ligefrem set, at en øget investering vil kunne betyde overbeskæftigelse. Disse talemåder har også været bragt frem i forbindelse med det lovforslag; der her er til behandling.

Er der da virkelig en sådan fare for overbeskæftigelse tilstede? Det sidste arbejdsløshedstal, det fra maj måned, viser, at vi har 46 726 arbejdsløse. Sammenlignet med maj måned i fjor, da ledighedstallet var 19 785, er det en stigning på ca. 27 000. Det viser et fald sammenlignet med arbejdsløshedstallet i april, men ikke et fald så stort, som det burde vise under hensyn til årstiden.

Ser man på arbejdsløshedstallet i arbejds-

løshedsprocenter, viser det sig, at procenten i år er 3 imod 1,4 i maj måned i fjor. Det resultat kommer man ikke til, hvis man forsøger at beregne arbejdsløshedsprocenten på grundlag af forholdet mellem de 46 000 arbejdsløse og de 606 000 arbejdsløshedsforsikrede; så kommer man til et tal mellem 7 og 8. Jeg ved nok, hvad hensigten med den første beregning er, og jeg ved også godt, hvordan man kommer til den, men når man foretager den slags manipulationer, kan det kun være for at indbilde offentligheden, at arbejdsløsheden i Danmark egentlig ikke er så stor. Men sådan ser det virkelige forhold jo ikke ud. De, der virkelig har kendskab til forholdene, ved, at det arbejdsløshedstal, der er opgivet, på en 47 000—48 000, er det absolut rigtige. Er der noget i vejen, er det snarere for lavt anslået, og procenten burde derfor ikke være 3, men en 7—8.

Jeg siger, at de, der kender til sagerne, ved, at det er rigtigt, og jeg gør det, fordi man i de bemærkninger, der kom, da man forelagde nationalbudgettet, omtalte, hvor stor arbejdsløsheden planmæssigt skal være her i Danmark. For 1948 regnede man med en planmæssig arbejdsløshed på 64 000 helårsarbejdere, og for 1949 regner man med en stigning på mellem 10 000 og 30 000; altså skulle den planmæssige arbejdsløshed blandt helårsarbejdere i år udgøre mellem 75 000 og 95 000. Det betyder naturligvis, at arbejdsløsheden vil være noget større om vinteren end om sommeren, men det vil også betyde, at imellem 75 000 og 95 000 vil gå arbejdsløse året igennem.

Når man ved, at den slags ting ikke bringes frem for offentligheden, så man kan se, hvor stor arbejdsløsheden er, og når man ved, at man sidder og sysler med disse sager udelukkende bag nedrullede gardiner, så forstår man udmærket, at hr. Eiler Jensen, formanden for De samvirkende Fagforbund, i vinter, da vi påviste, at arbejdsløshedstallet var på mindst 100 000, erklærede, at heri var der ikke noget katastrofalt. Ja, jeg ser på ærede medlemmer, at de har den samme opfattelse, og det forstår jeg egentlig udmærket, det er folk, der ikke selv har prøvet arbejdsløsheden og dens virkninger. Men de, der har prøvet den, de, der kender den, ved, at det i virkeligheden er en katastrofe, ikke alene for de 100 000, det drejede sig om dengang, men for hele vort samfund, og de, der ser stort på en sådan arbejdsløshed, må have glemt, at der bag disse tal gemmer sig menneskeskæbner, og at ulykken er større, end tallene i og for sig giver udtryk for, da der